

Ugró Miklós

Népi igazságtétel

– Magyar Nemzet – 2014. október 7. –

A megátkozott Ferenc Józsefen a legenda igazságot szolgáltatott.

Azokban a napokban mély gyászba roskadt az ország. Sokan érezték úgy, történelmünk legtragikusabb időszakát éljük. Muhi vagy Mohács szörnyűséges veszteségeit csatatéren szenvedtük el, minden apokaliptikus fájdalma ellenére emelt fővel viselte a nemzet, de azokban a napokban bitón vagy kivégzőosztag előtt végezték legjobbaink. Hívó emberek voltak, élt bennük a test feltámadásának reménye, de számosan elveszítették az ország feltámadásába vetett hitüket. A szabadságharc leverése után a Habsburgok végzős bosszút álltak az általuk évszázadok óta megvetett, gyűlölt, egyszerűen mind rettegett magyarokon. Az olyan alattomos dühével, akik tudják, hogy nincs igazuk, mert hazudtak, ígéreteiket megszegték, visszaéltek a másik bizalmával. Maguk korbácsolta indulataikat növelte, hogy tisztában voltak legitimitásuk gyengeségeivel, hogy nem tehetségük és erejük révén uralkodnak, hanem szerencséjüknek és a törvények önkényes csúrs- csavarásának köszönhetik hatalmukat. A magyarok szabadságvágyát az uralkodó és családja elleni személyes támadásként fogták fel, s ebben a szellemben ítélték a szabadságharc résztvevőit felett. E tevékenységükhöz vakbuzgó hóhérra leltek Julius von Haynau gyalogsági tábornok, tábornagy személyében. Aki a világosi fegyverletétel után így írt Radetzky marsallnak: „Az oroszoknál kiharcolom, hogy kiadják részemre az összes nálunk lévő lázadót. Paskievics ebbe beleegyezett, lelkekre kötve, hogy mindegyikük számára kegyelmet adjak. Én persze kitérő választ adtam, de bizony az összes lázadó azért fel fogom akasztani, és az összes császári-királyi tisztet, aki a forradalmi hadseregben szolgálatot vállalt agyonlövtem.”

Am a véres megtorlás nem a szabadságharc leverése után, hanem hónapokkal előbb kezdődött. Már 1848. december 7-én agyonlőttek Bécsben egy Horváth János nevű kovácsot. Őt tekinthetjük a szabadságharc első kivégzett mártírjának. A következő két vértanú már Haynau áldozata volt. Lipótváros várát 1849. február 2-án harc nélkül adták fel a magyarok. A kapitulációt csak két tiszt, báró Mednyánszky László és Gruber Fülöp ellenezte. Őket az osztrákok lefogták és haditörvényszék elé állították, de sokáig halogatták, hogy elítéljék őket. Haynaut 1849. május 30-án nevezték ki a magyarországi császári hadak fővezérévé. Egyik első intézkedé-

se volt a két fogoly elítélése. Június 5-én munkába állhatott az ítélet-végrehajtó. A szabadságharc leverése utáni bosszúhadjárat első áldozata a Csehországban született báró Aufenberg Ormay Norbert ezredes volt, 1849. augusztus 24-én. Haynau hét hadbírósgot állított fel, amelyek szinte futószalagon hozták a súlyos ítéleteket. Aradon 850 ember fölött ítélték, közülük 290-et ítélték halálra. A pesti bíróságon 1400 ember sorsáról döntöttek, itt „csak” 170-et kívántak kivégezni. Ez a mérhetetlenül kegyetlen „rendcsinálás” már a többi európai despotának is szemet szúrt, s egyre többen javasolták Ferenc József császárnak, hogy állítsa le Haynau tombolását. Haynau természetesen értesült róla, hogy fogytán a fenséges bizalom iránta, ezért a rebellesek elleni bosszúvágya egyszerre a császár ellen fordult. 1850 márciusában 403, többségében halálraítéltnak amnesztiát adott, majd június közepén újabb 34 bitóra ítélt fel ségsértőnek adott kegyelmet. (A 34 elítélt között volt 23 egykori képviselő, akik 1849. április 14-én a trónfosztás részesei voltak.) Haynaut 1850. július 6-án leváltották. A végkielégítésként kapott 200 ezer pengőből Szatmár megyében vásárolt birtokot. Haynau távozásával a kivégzések megrikkultak, de nem értek véget. Az esztelen bosszúnak voltak komikus pillanatai is. 1851. szeptember 21-én 36 halálos ítéletet hirdet ki a pesti haditörvényszék. Csak az volt a baj, hogy a vádlottak nem voltak jelen, ezért az ítéletek in contumaciam (távollétében) születtek. A forradalom és szabadságharc emigrációban élő vezetőit – köztük Kossuth Lajost is – ítélték halálra a bírák. Másnap az Újépület mögött az ítélet-végrehajtásra is sor került. Harminchat bitót állítottak fel, amelyekre főlsozoztak egy-egy táblát. Mindegyikre egy elítélt nevét mázolták. Utolsónak Kossuth táblája került bitóra, ezzel is jelezték, hogy őt tartják a legnagyobb bűnösnek. Az in effigie (jelképes) kivégzés valóságos komédiának bizonyult. A szakirodalom a szabadságharc vértanúit közé sorolja az 1853-ban leleplezett, Noszlopy Gáspár-féle összeesküvés után kivégzett öt hazafit, majd a marosvásárhelyi református főiskolán kibontakozó forradalmi mozgalom miatt hóhérekre adott hat mártírt is.

A kivégzettek száma Szentkatolnai Bakk Endre 1893-ban megjelent összesítése szerint 123 fő. Közülük 99 nevét ismerjük, 24 személyt nem sikerült azonosítani. Jellemző, készült egy osztrák összesítés is. Az uralkodó pontos tájékoztatása érdekében egy bizottság állította össze 1851 februárjában. Ezek szerint 1849. november 1. és 1850. december 31. között 4628 rebellek ellen indult hadbírósgai eljárás. Közülük 1-et (egyet) végeztek ki, a többiek különböző más büntetéseket kaptak. Igaz, hogy a kivégzések jelentős részét november

előtt hajtották végre, de talán illendő lett volna azokról is értesíteni a császárt.

Bár a magyar haza- és szabadságszeretettel való Habsburg leszámlolás közel öt évig tartott, a legiszonyosabb traumát 1849. október 6-án élte át a nemzet. Egyetlen napon tizenöt kiválóságot végeztek ki! (Az aradi tizenhárom és Batthyány Lajos mellett végrehajtották a halálos ítéletet Fekete Ferenc ügyvéden is, aki gerilla csapatot szervezett és vezetett.) Ily hatalmas bűn nem maradhat büntetlenül, mondták a nép egyszerű, az igazságtalanság miatt lázongó és magatehetetlenül elkeseredett fiai. S nemcsak a túlvilági bíró fogja megbüntetni a bűnöst, de már itt a földön utoléri őt az Ur igazságos keze. Biztatást adott a reménykedőknek az aradi várparancsnok, Alois Howinger különös sorsa is. Október 24-én, két és fél héttel a tábornokok kivégzése után, Howinger lakosztálya közelében robbant egy láda robbanóanyag. A magyar rabok húzták ki a romok alól darabokra szaggatott testét.

Egy legenda szerint október 6-a után megátkozták Ferenc Józsefet. „Az ég és pokol pusztítsa el boldogságát! Minden nemzettség vessen ki a föld színéről! Őt magát azokban verje meg az Isten, akik legközelebb állnak a szívéhez! Az élete csak rombolás legyen, s a gyermekei nyomorultul pusztuljanak el!” Ezt az átokszöveget sokan és sokszor citálták, mert szilárdan hittek abban, hogy minden aradi vértanúért Ferenc József büntetése egy-egy családtagjának halála lesz. Az utólagos számvetés igazolja: az átok beteljesedett. 1. 1857-ben

meghalt a császár első gyermeke, a hároméves Zsófia. 2. 1867-ben a sógornője, Charlotte mexikói császárné megőrült. 3. Alig két héttel később, unokatestvére: Matild hercegnő saját tüllruháját gyújtotta fel cigarettájával. Szörnyű kínok között halt meg. 4. Újabb két hét múlva agyonlőtték Ferenc József öccsét, az örült Charlotte férjét, Miksa mexikói császárt. 5. 1889-ben öngyilkos lett a fia, Rudolf trónörökös. 6. 1891-ben eltűnik a tengeren János Nepomuk Szalvátor herceg, a császár unokatestvére. 7. 1894. Vilmos Ferenc Károly főherceg lovasbaleset áldozata lett. 8. 1895. Vadászaton halálosan megsebesíti magát László Fülöp főherceg. 9. Erzsébet királyné húga, Willtelsbach Zsófia Sarolta főhercegnő 1897-ben halálra égett Párizsban, egy jótékonyági rendezvényen kitört tűzvérszében. 10. 1898. Genfben meggyilkolták Erzsébet királynét. 11. 1903-ban a 19 éves Klotild főhercegnő meghalt mérgezésben. 12–13. 1914-ben Szarajevóban meggyilkolták Ferenc Ferdinánd trónörökösöt és a feleségét, Chotek Zsófiát.

A legenda igazságot szolgáltatott.

Putyin kimondta a tényt: "Az első szovjet kormány tagjainak 80-85 százaléka zsidó volt"

A cionista befolyás alatt álló nyugati média természetesen igyekezett elhallgatni Vlagyimir Putyin orosz elnök kijelentését, amely a moszkvai Zsidó Múzeumban és Tolerancia Központban hangzott el. Majdnem bizonyosra vehetjük: nem freudi elszólás történt. Putyin alighanem tudatosan dörgölte a zsidók orra alá a számukra kínos igazságot. (Amiért most – ha a Nyugatnak nem lenne égetően szüksége Oroszország támogatására Szíria és Irán ügyében – megkapná az „antiszemita” minősítést.

A 12 ezer zsidó vallásos könyvet és 50 ezer dokumentumot tartalmazó kollekción a Chábád Lubavics ortodox zsidó szervezethez tartozó Joseph I. Schneerson rabbi hozta létre még a 20. század elején. A bolsevikok hatalomra kerülését követően azonban az értékes dokumentumokból és könyvek-ből álló gyűjteményt államosították.

A Chábád Lubavics 2004-ben indított pert Oroszország ellen a könyvtár megszerzése érdekében. Hat esztendővel később egy magát illetékesnek nyilvánító amerikai bíróság természetesen a zsidók javára döntött. 2013 januárjában pedig az amerikai bíróság arra kötelezte az orosz államot (!), hogy napi 50 ezer dollárt fizessen a Chábád Lubavics részére mindaddig, amíg a kollekció részét képező könyveket és dokumentumokat át nem adja a zsidó ortodox szekta részére. Oroszország igazságtalannak nevezte az ítéletet, mivel

Moszkva álláspontja szerint a könyvtár az „orosz nemzeti örökség részét képezi”.

Vlagyimir Putyin ez év februárjában azzal az ötlettel állt elő, hogy a gyűjtemény ugyan az orosz állam tulajdonában maradjon, de a nemrég megnyílt moszkvai Zsidó Múzeumban és Tolerancia Központban nyerjen elhelyezést. Az elképzelés a jelek szerint valósággá is válik. Az év végéig 4500 könyvet szállítanak át a múzeumba, ahol az Orosz Állami Könyvtár felügyelete alatt álló részlegben fogják azokat őrizni. (Mivel az oroszok valószínűleg attól tartanak, ha nem felügyelik a könyvtárat, annak darabjait a zsidók kicsempészhetik Oroszországból.)

Vlagyimir Putyin is megjelent a gyűjteményt egyes darabjait bemutató kiállításon, beszédében pedig az alábbi döbbenetes kijelentést tette a zömmel zsidókból álló közönsége előtt: „A döntést a könyvtár államosításáról az 1920-as évek elején az első szovjet kormány hozta meg, amely 80-85%-ban zsidókból állt.” Putyin ezzel nyilvánvalóan a könyvtár megszerzésére törekvő zsidók értesére adta, hogy a kérdésben kialakult konfliktusért bolsevik köntösbe bújt elődeiket terhelje a felelősség. Azonban jóval több is történt. Ez volt az első eset, hogy komoly pozíciót betöltő orosz politikus kimondta az igazságot az egyik legfőbb taburól, melyről a szovjet időkben sem volt szabad nyíltan beszélni: arról nevezetesen, hogy a forradalmat előkészítő és levezényelő bolsevik vezetők döntő többsége zsidó származású volt. Korábban bárki, aki ezt a tényt kimondta, „antiszemita”, „gyűlölködőnek” lett bélyegezve, és „alaptalan összeesküvés elméletek” hirdetésével vádolták meg az illetőt.

(Költői a kérdés, de elkerülhetetlenül fölmerül az emberben: vajon melyik magyarországi politikus merné a nyilván-

nosság előtt kijelenteni, hogy a Tanácsköztársaság, majd a Rákosi-rezsim idején hazánkat terrorizáló kommunista vezetők jelentős része zsidó származású volt?)

A témáról annak ellenére is tilos írni és beszélni a nyugati világban, hogy az Encyclopedia Judaica sem hallgatja el a zsidóknak a bolsevik forradalomban játszott jelentős szerepét. „A kommunista mozgalom és a kommunista ideológia fontos szerepet játszott a zsidók életében, különösen az 1920-as, 1930-as években, valamint a második világháború alatt és után... Egyes zsidók komoly befolyással rendelkeztek a bolsevizmus korai szakaszában, és a szovjet rendszerben...” – olvasható a zsidó enciklopédiában. Ezen a ponton persze érdemes megjegyezni: a zsidók hatalma elsősorban azért csökkent folyamatosan a Szovjetunióban és a kommunista mozgalomban, mert Sztálin szép lassan (habár a terror eszközt is bevetve) kiszorította a zsidókat a vezetésből.

Vlagyimir Putyin – aki ugyancsak megmentette országát attól, hogy a zsidók ott átvegyék a hatalmat – a kiállítás megnyitóján mondott beszédét azzal a fordulattal fejezte be, hogy Oroszország „a könyvtárat mosollyal az arcán adja át a zsidó közösségnek”.

(A mosoly többszörösen is indokolt: részben, mert Putyin kialakított néhány hatalomra törő zsidó oligarchát az országból, részben pedig azért, mert tényleg neveltséges, hogy zsidók államosították a könyvtárat, és most zsidók akarják visszavenni.)

De vajon a „zsidó közösség” is visszamosolyog-e az oroszokra? Lehetnek kétségeink.

Perge Ottó - RT News - Pravda nyomán
Forrás: kuruc.info – 2013-06-21

